

Peaces

#6 | najaar 2012

**Tweede missie naar
Honduras**

**“Ik word vergeten,
mijn werk zal
voortbestaan”**

**Fotodagboek:
Valdivia Moutawali
in Guatemala**

pbi

making space for peace

Werk van Peace Brigades International

Peace Brigades International (PBI) is een door de Verenigde Naties erkende non-gouvernementele organisatie. Wij creëren *space for peace*, ruimte voor vrede, waardoor mensenrechtenverdedigers zelf op een veilige manier aan een betere toekomst kunnen werken. Dit doen wij door vrijwilligers uit de hele wereld in te zetten. Wij mengen ons niet in het conflict en blijven onpartijdig. Dit zijn belangrijke onderdelen van de uitgangspunten en werkwijze van PBI.

PBI beschermt in vier landen ongeveer 45 mensenrechtenorganisaties, drie vredesgemeenschappen en elf prominente mensenrechtenverdedigers op individuele basis. Naar schatting hebben 7000 mensen hier direct profijt van en heeft ons werk een positief effect op vele duizenden mensen, hun gemeenschappen en staatsstructuren.

Colofon

Aan deze Peaces werkten mee:

Redactie: Janou Zoet, Marijke Tolboom

Eindredactie: Anouk Eigenraam, Emma Jansen

Hoofdredactie: Inge ter Schure

Vormgeving: Baba's projects, babasprojects.com

Met medewerking van: Pascal Bodmeijer, Ilco van der Linde, Valdivia Moutawali, Iris Visser

Afdeling Nederland

Afdeling Nederland heeft vier kerntaken:

- werven en trainen van projectvrijwilligers
- werven van financiën
- het onderhouden van het politieke steunnetwerk in Nederland
- het verzorgen van communicatie en voorlichting over PBI en haar gedachtengoed.

Zie ook: www.peacebrigades.org

www.peacebrigades.nl

PBI Nederland

Oudegracht 36

3511 AP Utrecht

06 16 49 82 21

info@peacebrigades.nl

www.peacebrigades.nl

skypeadres: pbi.nederland

KvK: 41024240

Triodos 39.05.01.034 t.n.v. PBI Nederland

pbi
making space for peace

Een half jaar PBI in vogelvlucht

PBI vrijwilligers trokken de sportschoenen aan en liepen de Heldenrace om geld op te halen. Met een prachtig resultaat! **Pagina 4**

“Ooit word ik vergeten, maar mijn werk zal voortbestaan”

Mensenrechtenverdediger **Shyam Kumari Sah**, werd op haar 13e jaar uitgehuwelijkt door haar vader. Ze weigerde. Nu strijdt ze voor de rechten van vrouwen in haar land. **Pagina 6**

Projectvrijwilliger in Guatemala

Valdivia Moutawali vertrok in juli als PBI vrijwilliger naar Guatemala. In een fotodagboek laat ze zien hoe de eerste maanden zijn verlopen. **Pagina 8**

PBI in Honduras

Pascal Bodemeijer, oud-projectvrijwilliger bij PBI Guatemala, nam in september deel aan een tweede bezoek aan Honduras. Zij hield een dagboek bij. **Pagina 14**

En verder

Werk van PBI	pag 2
Column Ilco van der Linde	pag 5
Achtergrond: Kenia	pag 11
Steun PBI!	Pag 15
Donateur	Pag 16

Mensenrechtenagenda

10 december 2012: Dag van de mensenrechten
8 maart 2013: Internationale Vrouwendag
3 mei 2013: Werelddag van de persvrijheid
1 juni 2012: Jaardag PBI Nederland
20 juni 2013: Wereldvluchtelingendag

Heeft u een activiteit die u onder de aandacht wilt brengen? Laat het ons weten via info@peacebrigades.nl

Een half jaar PBI in vogelvlucht

Wat doet PBI om meer ruimte te maken voor vrede? In onderstaand overzicht een selectie van de activiteiten van PBI van het afgelopen half jaar.

Open brief over Honduras, 22 juni 2012

PBI stuurde met andere mensenrechtenorganisaties een open brandbrief naar het internationale diplomatieke corps over doodsbedreigingen gericht aan mensenrechtenverdedigers van PROAH en de toename van (dodelijke) aanslagen op mensenrechtenverdedigers. De mede-ondertekenaars waren: Coordination of International Accompaniment in Guatemala, Front Line Defenders, Friendship Office of the Americas.

Rapport internationale conferentie, juli 2012

PBI Zwitserland publiceerde een rapport met de uitkomsten van de conferentie in Genève op 19 oktober 2011 ter gelegenheid van 30 jaar PBI. De conferentie ging over nieuwe bedreigingen en de tekortkomingen in de beschermende maatregelen. De uitkomst is dat de uitvoering van beschermende maatregelen door de overheid effectiever moet. De politieke wil om naleving van mensenrechtennormen te eisen is daarbij cruciaal.

Rapport Kenia, juli 2012

In juli is het onderzoek naar de mogelijkheden voor beschermende begeleiding in Kenia afgerond. De onderzoekers bevelen aan dat PBI spoedig stappen onderneemt om een korte termijn project te starten in Kenia. Bij voorkeur vóór de aankomende verkiezingen in maart 2013 waarbij er verhoogd risico is op etnisch geweld.

Heldenrace, 8 juli

PBI deed met 20 deelnemers mee aan een sponsorloop, de Heldenrace. Het resultaat was groots: 120 kilometers en € 8.105!

Missie Oaxaca, 3 oktober 2012

Op 3 oktober ging PBI met the National Network of Civil Human Rights Organizations "All Rights for All" op missie naar Oaxaca, Mexico. De missie had als doel om erkenning te krijgen van het grote aantal mensenrechtenschendingen in Oaxaca.

Deelnemers van de missie hadden afspraken met officials, de ombudsman en mensenrechtenverdedigers.

Speakerstour Shayam Kumari Sah, oktober 2012

De Nepalese mensenrechtenactivist **Shayam Kumari Sah** kwam naar Nederland om te vertellen over haar werk in Nepal. Als vrouwelijke mensenrechtenverdediger loopt Shayam Kumari Sah extra gevaar omdat ze zichzelf buiten de traditionele rol van de vrouw binnen de patriarchale Nepalese samenleving plaatst.

Speakerstour Mexico - met Alba Cruz en Sylvia Vasquez

70.000 Leerzame kilometers

Na het opzetten van Dance4life trok ik in 2007 met vrouw en drie dochters de wereld in. We bezochten 51 landen in Afrika en Midden-Oosten. Twee jaar lang genoten we van het leven en elkaar. De natuur en gastvrijheid waren overrompend, maar er was ook een dieptepunt. In januari 2008 greep in Kenia opeens de *post election violence* om zich heen en wij moesten met onze Landrover hals over kop naar Oeganda.

Van daaruit konden we niet naar Egypte. In het noorden had je **Kony** en anders wel de mjaheeden of de Karamayong met meer AK-47's dan koeien. We trokken zuidwaarts naar Rwanda. Bij aankomst was het *judgement day*: de beulen uit de genocide moesten in roze pyjama's op het dorpsplein luisteren naar wie ze verkracht of vermoord hadden. In het Kigali Memorial Center zagen we gezichten en verhalen achter die genocide en we kwamen er huilend uit.

Maar toen werd het feest. **Kofi Annan** had een vredesverdrag bereikt: "Ik heb in Kenia gedaan wat ik in Rwanda heb verzuimd: onderhandelen tot we er uit waren." Bij de grens werden we omhelst. De visas waren gratis. Iedereen zwaaide. Er zijn weer toeristen! De oorlog is over! En toen volgden Ethiopië, Soedan, Israël, Syrië, Iran, 'Koerdistan', Balkan...overall spanning rondom oorlog en vrede.

Onderweg kom je tot een aantal conclusies: onverschilligheid is het ergste dat er bestaat (waar de wereld wegkijkt is de ramp het grootst), betrokkenheid is het begin van verandering (Kenia), de wereld heeft meer bruggenbouwers nodig, mensen die opstaan voor dialoog, om de escalatie van conflicten te voorkomen.

Dus startte ik MasterPeace, samen met de directeur van Dance4life Egypte. In 25 landen betrekken we mensen nu met kunst, muziek en evenementen bij dialoog en ontwapening. En het groeit. Dat is tijdens die 70.000 kilometer 'geboren'. Tijdens die reis vol tranen, blijdschap en verbazing.

Bottom line? Ga lekker door met je werk voor vrede. Het is zo belangrijk. En anders? Anders moest je maar eens op reis.

Ilco van der Linde is oprichter van Bevrijdingspop in Haarlem en van Dance4Life. Nu werkt hij aan MasterPeace. Op <http://www.masterpeace.org> kunt u meer lezen over zijn werk.

“Ooit word ik vergeten, maar mijn werk zal voortbestaan”

Ze groeide op temidden van de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in Nepal. Huiselijk geweld was aan de orde van de dag. Maar **Shyam Kumari Sah** (28 jaar) stond op en accepteerde het niet: ‘Die ongelijkheid en onderdrukking heeft mij geïnspireerd om te vechten voor de rechten van vrouwen in Nepal.’

Shyam Kumari Sah strijdt al jaren voor de rechten van vrouwen in Nepal.

Mensenrechtenverdediger Shyam Kumari Sah, oprichter van Mukti Nepal en dit jaar onderscheiden voor haar werk door de Franse regering, is afkomstig uit Terai; een plattelandsdistrict in het zuiden van Nepal. Al op jonge leeftijd kwam ze in aanraking met de heersende ongelijkheid in het land: ‘Ik werd op mijn dertiende jaar uitgehuwelijkt door mijn vader. Ik weigerde. Op mijn achttiende probeerde hij het weer en dit keer was alles al geregeld: er was een jongen geselecteerd en de huwelijkschat was overeengekomen. Maar ik wilde niet, ik wilde studeren. ‘Jij bent een meisje. Meisjes studeren niet,’ zei mijn vader. Het geweld dat mijn vader tegen mijn moeder gebruikte en de onderdrukking motiveerden mij om te gaan vechten voor de rechten van vrouwen.’

Papieren afspraken

PBI is sinds 2006 actief in Nepal en bracht afgelopen mei een uitgebreid rapport uit over de moeilijke situatie voor de vrouwelijke mensenrechtenverdedigers (WHRD's) in het land. Nieuwe verkiezingen staan voor de deur, waardoor Nepal zich in een transitiefase bevindt. Ontwikkelingen liggen stil en rechtszaken worden vaak getraineed waardoor misdadigers niet verantwoordelijk worden gehouden voor hun daden. Voor de vrouwelijke mensenrechtenverdedigers betekent het nog meer uitdaging en tegenstand in hun werk, want het justitionele apparaat geeft amper steun aan de WHRD's.

Geen prioriteit

Tussen 1996 en 2006 woedde een hevige burgeroorlog in Nepal. Er werd een vredesakkoord gesloten en de regering zette vrouwenrechten op de kaart door ondertekening van internationale verdragen en het aannemen van wetten. Ondanks het feit dat er sinds de burgeroorlog al goede vooruitgang is geboekt, merken de vrouwen daar in praktijk nog weinig van. De invloed van vrouwen op het vredesproces in het land lijkt nihil te zijn. Geweld en misdaden tegen vrouwen zijn geen prioriteit op de agenda van politieke partijen die straks de verkiezingen in gaan. Shyam vertelt: ‘Vrouwen in Nepal, ook de ouderen, gehandicapten, weduwen en armen, moeten dagelijks geweld

doorstaan of worden zelfs levend verbrand. Kinderen van amper 3 jaar oud en vrouwen ouder dan 80 worden verkracht, meisjes worden gedwongen uitgehuwelijkt en huiselijk geweld komt regelmatig voor.'

“Als vrouw kun je je niet veilig voelen in ons land. De politie kijkt soms gewoon toe terwijl WHRD's voor hun ogen aangevallen en geslagen worden.”

Angst

Shyam's strijd voor vrouwenrechten bestaat onder andere uit het bezoeken van dorpen, het doen van onderzoek en signaleren van mensenrechtenschendingen. Maar ook overlegt ze met de politie en ontwikkelt ze trainingen die ze in dorpen aan vrouwen geeft. Shayam: 'Vrouwen moeten eerst weten welke rechten ze hebben, voordat ze ze kunnen verdedigen'.

In een zaak van hekserij werd het slachtoffer gedwongen om haar eigen uitwerpselen te eten. Haar aanvallers zagen het als 'behandeling' ter genezing. Toen Shyam op onderzoek uitging in haar dorp, wilden zo'n vijftig mensen haar aanvalen. 'Andere mensenrechtenverdedigers zijn tussenbeiden gekomen en hebben me gered. Mijn hele lichaam trilde van angst', aldus de WHRD, 'als vrouw kun je je niet veilig voelen in ons land. De politie kijkt soms gewoon toe terwijl WHRD's voor hun ogen aangevallen en geslagen worden. Dan wordt er gezegd: 'Nu hebben jullie je lesje wel geleerd.'

Support

Het leven van een vrouwelijke mensenrechtenverdediger is niet makkelijk. Direct en indirect worden ze vaak bedreigd. En niet alleen zichzelf, maar ook hun familieleden. Daarnaast kan een WHRD niet alleen tegenstand verwachten buiten het dorp, maar ook binnen haar eigen familie. Veel WHRD's voelen zich erg onveilig en hebben geen veilige haven om naar terug te keren als ze zich bedreigd voelen.

Voor Shyam is de support van PBI daarom erg belangrijk: 'PBI maakt het voor mij makkelijker om mijn werk in veiligheid uit te voeren. Bovendien verzorgt ze veiligheidstrainingen en staat ze mij op allerlei andere manieren bij. Zelfs mijn vader heeft inmiddels geaccepteerd wat ik doe. Als mijn familieleden mij in de krant of op tv zien, zijn ze heel erg trots op het werk dat ik doe. Ze zijn alleen wel erg bang dat mij iets overkomt en zien de gevaren van het werk. Mijn vader is daarnaast gewoon teleurgesteld dat ik nog steeds niet getrouwd ben.

Verskil maken

WHRD's moeten veel obstakels en teleurstellingen doorstaan, maar desondanks gaan ze dapper door met hun strijd voor betere rechten voor vrouwen. Zelfs het gebrek aan veiligheid, wetten en een officiële erkenning als mensenrechtenverdediger houdt hen niet tegen.

Shyam sluit af: 'Ik wil verschil maken in het welzijn van anderen. Er valt nog zoveel te verbeteren en niet iedereen durft daar voor op te staan. Ik ben nog lang niet uitgevochten voor de rechten van vrouwen. Als ik er niet meer ben, zullen mensen mij als persoon misschien wel vergeten, maar mijn werk zal eeuwig voortbestaan.'

Projectvrijwilliger in Guatemala

Valdivia Moutawali (25) werkt sinds 6 juli 2012 bij PBI Guatemala. Aan de hand van foto's geeft zij een kijkje in haar leven.

1. Op 19 augustus observeerden **Aline** en ik een bijeenkomst in Las Flores. De gemeenschap heeft besloten hun land als gemeenschappelijk in plaats van individueel te zien. Dit heeft, denken de bewoners, een positieve invloed op de gemeenschap wanneer het land verkocht of geëxploiteerd wordt.

2. PBI collega observeert protesten van studenten van de escuelas normalistas (vergelijkbaar met de PABO). Bij de protesten was er zeer veel ME aanwezig, en ze gingen gepaard met veel geweld.

3. Feliciano Macario lid van CONAVIGUA die kaarsen uitrekt voor de ceremonie.

4. Om mensenrechtenschendingen die begaan zijn tijdens de burgeroorlog te kunnen bewijzen, zijn de historisch-administratieve archieven van de nationale politie van cruciaal belang. Iedere nieuwe PBI vrijwilliger krijgt een rondleiding door het archief met uitleg over de geschiedenis en huidige werkzaamheden van de nationale politie.

5. Een groot deel van de archieven verkeert in slechte staat.

6. PBI Guatemala organiseert regelmatig workshops voor de leden van de organisaties die we

begeleiden. Dit is een workshop over fysieke en digitale veiligheid.

7. Een spiritueel Maya leider zegent een bijeenkomst in waar PBI, de UNHCR en de Guatemalteekse organisatie Consejo de Comunidades de Cúnen bij aanwezig zijn.

8. Ik reis met PBI-collega Phil en een medewerker van Consejodelos Pueblos Maya K'iche(CPK) naar een rurale gemeenschap in Quiché.

9. Het team en het comité van PBI Guatemala verenigen zich twee keer per jaar een week.

10. Verschillende gemeenschappen in San Juan leven van de cultivatie van bloemen die vervolgens verkocht worden op de lokale markten. Volgens de inwoners van San Juan heeft de mijnbouw van de cementfabriek in een hogerop gelegen dorp een negatieve invloed op hun bloemen productie.

11. CONAVIGUA is een organisatie gevormd door weduwen van slachtoffers van de burgeroorlog. Ze begeleidt nabestaanden bij het traceren van clandestiene massagraven en het opgraven van vermoorde en verdwenen mensen.

2

3

4

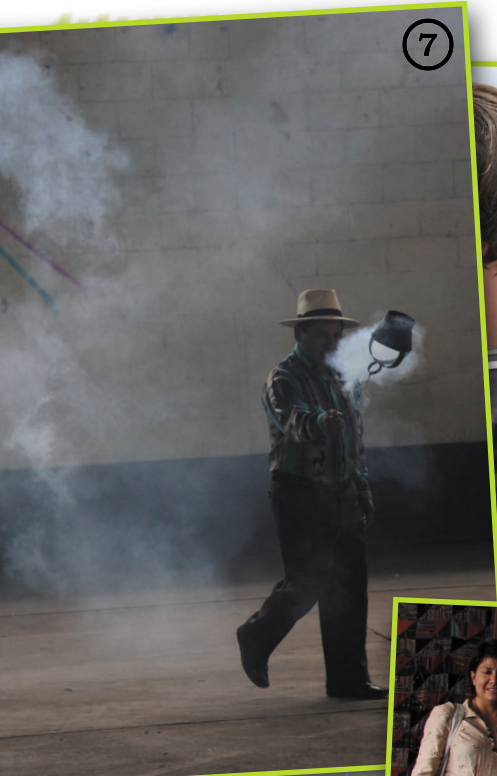
5

6

7

[10]

8

9

10

11

Opnieuw je leven opbouwen

Auteur: **Iris Visser**. Redactie: **Marijke Tolboom**

Vijf jaar geleden raakten meer dan een half miljoen mensen ontheemd door het etnische geweld bij de verkiezingen in Kenia. Een meerderheid strandde in tentenkampen. Daar leefden zij een aantal jaren in erbarmelijke omstandigheden. Inmiddels is driekwart van de ontheemden herplaatst. Zij kunnen opnieuw hun leven opbouwen. **Iris Visser** bezocht voor een project van Lokaal Mondiaal vier oud-kampbewoners. Zij vertelden Iris hoe het met hun gaat.

Ida Makena (25), verdreven uit Kisumu, woont sinds maart 2012 in Wiyumiririe met haar kinderen, zus en moeder

Ida: “Tijdens het verkiezingsgeweld in 2007 ben ik met mijn familie verdreven uit Kisumu. Wij zijn Kikuyu en in Kisumu vormden wij een minderheid. Tijdens het geweld is mijn vader omgekomen en is onze woning geplunderd. Mijn buurman heeft onze woning ingepikt. De Keniaanse overheid heeft mijn moeder ter compensatie een nieuw stuk land gegeven in Wiyumiririe. Op dat land woon ik sinds maart 2012 met mijn zontje van 5, dochtertje van 3, mijn zusje van 19 en mijn moeder van 42 in een tent.

Ik werk maanden zonder thuis te komen. Mijn moeder past op. Mijn kinderen noemen haar ‘ma-

ma’ en mij gewoon Ida. Ik werk in Nairobi, Nakuru maar ook in Kisumu. Ik ben een paar keer naar mijn oude huis teruggegaan en heb toen een praatje gemaakt met mijn oude buurtgenoten. Zelfs de man die nu in ons huis woont, heb ik gegroet. Terugkeer naar onze woning is echter onbespreekbaar. Mijn moeder zou dat emotioneel ook niet aankunnen. Ondanks de onrechtvaardigheid heb ik vrede met de situatie. De buurman die ons huis heeft ingepikt, is ziek geworden en zijn

Verkiezingsgeweld 2007-2008 Kenia

Tijdens de laatste verkiezingen in Kenia keerde een grote etnische groepering, Luo, zich tegen Kikuyu burgers. Aanleiding was dat de oppositie de zittende president Mwai Kibaki, een Kikuyu, van verkiezingsfraude beschuldigde.

Mensen werden mishandeld, verkracht en vermoord. Het verkiezingsgeweld kostte aan meer dan duizend mensen het leven, 663.000 mensen werden verdreven uit hun woonplaats. Het verkiezingsgeweld hield aan tot maart 2008. Daarna kon de helft van de vluchtelingen terug naar huis. De rest was aangewezen op tentenkampen. Kenia telt nog altijd vele ontheemden, maar 75 procent is inmiddels herplaatst.

In maart 2013 volgen nieuwe verkiezingen. PBI streeft er naar tijdens de verkiezingen in maart 2013 bescherming te bieden aan lokale mensenrechtenverdedigers.

kinderen komen niet op bezoek. God heeft hem gestraft voor wat hij ons heeft aangedaan.”

Johnson Macharia (20), verdreven uit Kericho, woont nu in Rongai

Johnson: “Vanaf 2008 woonde ik met mijn vader in Shalom City, een tentenkamp. In dit kamp heb ik een cursus gevolgd voor Community Health Worker. Ik ging ook naar de middelbare school die vlakbij Shalom City ligt, tenminste als mijn vader het schoolgeld

Achtergrond verkiezingsgeweld

Door onderdrukking tijdens de koloniale tijd zijn lokale etnische bewegingen sterk van de grond gekomen. De huidige democratie vertegenwoordigt nog altijd etnische groepen waarin partijen en leiders voornamelijk hun eigen etnische achterban vertegenwoordigen. Verkiezingsgeweld vanwege etniciteit is een terugkerend fenomeen in Kenia. Maar het was niet eerder voor gekomen dat het geweld zo destructief was als tijdens de laatste verkiezingen.

kon betalen. Inmiddels zijn wij herplaatst. Mijn vader woont nu 100 kilometer verderop. Mijn laatste jaar van de middelbare school kan ik niet afmaken omdat het voor mijn vader onmogelijk is om het schoolgeld te betalen. In de Kikuyu gemeenschap wordt weinig waarde gehecht aan educatie. Landbezit en cultivering zijn belangrijker. Nu verdien ik mijn geld als taxichauffeur met de motor van mijn buurman. Ook organiseer ik voetbalwedstrijden met verschillende etnische groeperingen uit de buurt.

In de toekomst wil ik dat laatste middelbare schooljaar afmaken met een goede cijferlijst zodat ik een studiebeurs kan krijgen. Ik denk aan een maatschappelijke opleiding waarmee ik bij bijvoorbeeld de Verenigde Naties kan werken. Van kinds af aan organiseer ik al projecten en voetbalwedstrijden om mensen bij elkaar te brengen. Dat wil ik in de toekomst blijven doen, maar dan op een andere manier.”

Jane Wamboi (24), verdreven uit Kericho, woont nu in Nakuru met man en dochter

Vlak voor de verkiezingen in 2007 rondde ik mijn middelbare school goed af. Tijdens de verkiezingen was ik net zwanger van mijn dochtertje **Jan-nick**. De vader van mijn dochtertje heb ik na mijn

vlucht uit Kericho nooit meer teruggezien. Vanaf 2008 woonde ik samen met Jannick en mijn moeder in het tentenkamp Shalom City. Mijn moeder heeft een ongeneselijke ziekte en is slecht ter been. Om beter voor Jannick en mijn moeder te kunnen zorgen ben ik eind 2010 in de dichtstbijzijnde grote stad, Nakuru gaan werken. Mijn moeder zorgde voor Jannick. In Nakuru werd ik verliefd op mijn huidige echtgenoot. Hij vroeg mij om met Jannick in zijn kleine studio te komen wonen. Inmiddels gaat Jannick naar school. Mijn man en ik werken allebei hard aan een betere toekomst. Ik stuur mijn moeder wekelijks geld voor medicijnen en boodschappen. Ik hoop dat zij nog voor de volgende verkiezingen herplaatst wordt naar een nieuw stuk land waarop een huis gebouwd mag worden. Het is wel lastig dat ik financieel voor mijn moeder moet zorgen. Dat komt omdat het in Kenia gebruikelijk is dat de zoon voor zijn ouders zorgt. Wij hebben dus dubbele kosten. Het is eigenlijk onbetaalbaar. Mijn man is ontzettend lief en begripvol. Maar ik stuur soms stiekem geld naar mijn moeder om de discussie te vermijden. Ik werk nu in de wasserette en ik solliciteer op administratieve functies met bijscholingsmogelijkheden. Soms vragen ze mij geld of seksuele diensten in ruil voor een baan. Ik weiger dat, want als je daarmee instemt, word je net zo makkelijk weer ontslagen.

Ann Nyambura (23) verdreven uit Molo woont nu in Nakuru met man en haar jongste zoon

Ann: “Vlak voor het geweld van de verkiezingen raakte ik zwanger van **Martin**. De vader van Martin heeft hem niet erkend. Tijdens het geweld ben ik met mijn familie gevlucht. Ik ben met mijn ouders in het tentenkamp gaan wonen, ver weg van de vader van Martin. Alle jonge mensen gingen op zoek naar werk de stad en ik ook. In Nakuru raakte ik bevriend met een leeftijdsgenoot. We dronken veel alcohol, gingen veel uit en we leerden veel jongens kennen. Bijna elke dag werden wij dronken en gingen wij op stap. Op een dag heeft die vriendin geld gestolen van mijn huurbaas. Hij hield mij verantwoordelijk en zette

mij op straat. Het was middernacht en ik had geen beltegoed. Huilend liep ik over straat onderweg naar die vriendin die op een uur loopafstand woonde. Toevallig kwam ik een vage kennis tegen. Hij hoorde mijn verhaal en bood mij een slaapplek aan, maar ik weigerde omdat hij mogelijk meer wilde. Hij beloofde om niets te proberen en ik vertrouwde hem. Ik ben nooit meer bij hem weggegaan. We brachten dagenlang samen door in zijn huis en ik was ontzettend verliefd. Hij vertelde mij dat hij mij al leuk vond sinds hij mij ontmoette, maar te verlegen was. Hij is een danser en muzikant, maar verdient weinig geld. Ik heb geen geld, maar veel liefde. In 2011 ben ik bevallen van een tweede zoon. Martin blijft bij mijn ouders tot ik en mijn man samen een stabiel inkomen hebben. Martin noemt zijn oma ‘mama’ en ik ben Ann voor hem.”

PBI in Honduras

PBI stuurt *Project Exploratory Committee* naar Honduras.

Pascal Bodemeijer, oud-projectvrijwilliger bij PBI Guatemala, nam in september deel aan een tweede bezoek aan Honduras.

In mei 2011 vertrok op verzoek van lokale mensenrechtenorganisaties voor het eerst een werkgroep van PBI naar Honduras om de problemen op het gebied van mensenrechten in het land te inventariseren, en te kijken welke rol PBI in Honduras zou kunnen spelen. Er werd besloten het exploratief werk in Honduras voort te zetten. De Nederlandse Pascal Bodemeijer maakte deel uit van deze tweede missie en hield een dagboek bij tijdens haar bezoek.

Zaterdag

Alle leden van de missie zijn aangekomen in Tegucigalpa, de hoofdstad van Honduras. We schrikken van het nieuws van de moord op **Antonio Trejo Cabrera**, de advocaat van verschillende boerenorganisaties in Bajo Aguan, waar een groot conflict gaande is omtrent de toegang tot land. Het is al snel duidelijk dat de situatie in het land allerm minst verbeterd is het afgelopen jaar.

Dinsdag

Twee van ons blijven in Tegucigalpa waar zij met verschillende advocaten praten om te

onderzoeken op welke manier PBI zich legaal zou kunnen inschrijven in het land. De noodzaak van internationale aanwezigheid in Honduras was met de eerste missie al aangetoond, nu moet er gekeken worden of het ook mogelijk is officieel een project te openen zowel op administratief als op financieel vlak. Ik zit samen met een collega alweer in San **Pedro Sula** van waaruit wij verschillende organisaties willen ontmoeten om te kijken hoe het hen afgelopen jaar vergaan is.

Donderdag

Vandaag hebben we aan de Caraïbische kust doorgebracht waar een Garifuna gemeenschap zich inzet voor het behoud van hun collectief grondbezit, hun taal en hun cultuur. In het dorp Triunfo de la Cruz, recht aan zee, bevindt zich een gemeenschapsradio genaamd Faluma Bimetu (Zoete Kokosnoot). De medewerkers ontvangen bedreigingen omdat zij zich openlijk uitspreken tegen corruptie. De radio zelf is in januari 2010 in brand gestoken, maar gelukkig kon alles weer opgebouwd worden en blijven ze in de lucht. Mijn collega en ik nemen deel aan het nieuwsprogramma om 1 uur 's middags waarin wij ons voorstellen en het werk van PBI aan de gemeenschap presenteren.

Meer informatie

Op de website www.peacebrigades.org treft u het eerste rapport van PBI over Honduras in het engels en spaans.

Op de website www.peacebrigades.nl kunt u verschillende nieuwsberichten lezen over het werk van PBI in Honduras en andere projectlanden.

Op de weblog van Pascal <http://borrowings.wordpress.com/> vindt u een eerder verslag over een bezoek aan Honduras in januari 2010 met de organisatie Rights Action evenals berichten over haar tijd met PBI in Guatemala.

Uw donatie is belangrijk!

Peace Brigades International is een onafhankelijke stichting die voornamelijk door vrijwilligers wordt gerund. We zijn daarom in grote mate financieel afhankelijk van onze donateurs. Samen maken zij en u het mogelijk dat PBI haar beschermende werk voor mensenrechtenverdedigers kan doen.

Ieder bedrag helpt! Zowel eenmalige, langdurige, kleine als grote donaties zijn meer dan welkom!

Hier enkele voorbeelden wat wij met uw bijdrage kunnen doen:

€5,- telefoongesprekken in Nepal met de mensenrechtenverdedigers om regelmatig naar hun welzijn en veiligheid te vragen.

€70,- bezoek aan een kantoor van een mensenrechtenorganisatie in Guatemala om de bescherming van PBI zichtbaar te maken voor de omgeving.

€100,- 24 uur begeleiding van een mensenrechtenverdediger.

€200,- de begeleiding van een vredesgemeenschap in Colombia gedurende een week.

€500,- een mensenrechtenverdediger uit Mexico naar Nederland laten reizen om aandacht te krijgen voor de bedreigingen tegen hen en een oproep te doen aan de Nederlandse regering voor steun.

Namens onze cliënten in Nepal, Guatemala, Mexico en Colombia alvast hartelijk dank voor uw gift!

Hier
postzegel
plakken

PBI Nederland
Oudegracht 36
3511 AP Utrecht

“In het westen kunnen wij in principe zelf kiezen hoe wij ons leven inrichten. Juist daarom mogen wij onze ogen niet sluiten voor onderdrukking elders in de wereld. PBI beschermt bedreigde mensenrechtenverdedigers. Zo draagt PBI daadwerkelijk bij aan een betere wereld. Daarom ondersteunt 5Beaufort PBI.”

5Beaufort is een communicatiebureau gespecialiseerd in arbeidsrecht en HRM.

Marijke Tolboom
5Beaufort

Ik steun Peace Brigades International

Hierbij machtig ik PBI Nederland om geld van mijn rekening af te schrijven als donatie voor het vredes- en mensenrechtenwerk van PBI. Bij een donatie van 10 euro of meer per jaar ontvang ik het magazine Peaces.

- Ik steun PBI met euro eenmalig
- Ik steun PBI met euro per half jaar
- Ik steun PBI met euro per jaar

- Ik blijf graag via d email op de hoogte van de activiteiten.
Email:

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

E-mail:

Rekeningnummer:

Handtekening:

Datum:

Plaats: